

N. I.: – Ahogyan a magyar népművészet, úgy a sáajenn szakrális művészet sem anonym „lények” művészete. Amennyiben a megfelelő források rendelkezésünkre állnak, lehetőség nyílhat egyes művészek azonosítására, vagy alkalmanként egyes életművek rekonstruálására is. Ezt próbáltam előadá-

somban a varázsló Sánta Bölénybika esetével példázni. Hozzá kell tegyem: sajnos ez a ritka kivétel. Az indián alkotásainak döntő többsége továbbra is azonosíthatatlan marad.

B. M.: – *Köszönöm a beszélgetést. További eredményes kutatást kívánok.*

A wayanákról...

A második előadásra október 11-én került sor. Molnár Ágnes, az ELTE néprajz-antropológia szakos hallgatója Dél-Amerikában, Francia Guayanában töltött három hónapot; élményeiről és tapasztalatairól tartott diákkal illusztrált útbeszámolót. Guayanából hozott, indiánok által készített tárgyakat is kezünkbe vehettünk. Ágit arról kérdeztem, hogy egy diák egyetemista hogyan juthat el a wayana indiánokhoz...

Molnár Ágnes: – Én kicsit a szerencsének köszönhetem! Tanárom, Boglár Lajos 1991-ben wayanánál töltött egy hónapot. Mikor hazajött elhatározta, hogy néhány tanulóval visszamegy. Én egy fél évvel ezelőtt korábban írtam dolgozatot egy wayana mítoszról, így maradtam meg emlékezetében. A csoportba mégis mást választott, aki jobban beszélt nálam a franciát. Ez az illető azonban az indulás előtt három hónappal meggondolta magát és átadta nekem a helyét.

B. M.: – *Mit éreztél? Gondolom madarat lehetett volna veled fogatni, hiszen – ha jól tudom – 14 éves korod óta érdeklődsz a wayana indiánok iránt?!*

M. Á.: – Számomra az indiánok... örök malom. 14 éves korom óta... akkor kaptam meg karácsonyra André Cognat könyvét az „Antekuma, avagy a másik élet”-et. Álmodtam. Mikor pedig úgy tűnt, álmaim

valóra válnak örültem, de aztán kis félelem is vegyült örömömbé az őserdőről bennem élő kép miatt: dzsungel, fenevadak...

B. M.: – *Amint látom nem evett meg semmi!*

M. Á.: – December közepén érkeztünk meg, ott nyirkos, párás meleg volt. Az egészet dohosnak éreztem – mintha mosogatóronggyal csaptak volna arcon! Az őserdő meglepően üres volt, még virágot is alig találtunk! Kettő darab vadállatot láttam a három hónap alatt: egy anakondát és egy pici skorpiót.

B. M.: – *Csalódott voltál?*

M. Á.: – Ezt leszámítva nem. Szeretnék egyszer visszamenni

B. M.: – *Köszönjük, hogy elfogadtad meghívásunkat!*

Az interjúkat **Tóth Andrea** készítette